

Phần 10

Chúng tôi đã cố gắng hết sức mới giữ được mạng sống cho bệnh nhân. Thời kỳ nguy hiểm đã qua nhưng vì chấn thương ở vùng đầu quá nặng nên tình trạng hôn mê của bệnh nhân hiện giờ... không biết kéo dài bao lâu và cũng không nói trước được.

Lời tuyên bố của bác sĩ sau hơn mười ngày theo dõi và điều trị cho Hoàng Nhân làm cho tất cả mọi người thêm một lần nhói buốt.

Có chừng ấy ngày thôi mà thân sắc ai cũng tiêu tụy. Quê Hương thần thờ như người mất trí. Bà Mỹ Liên từ lúc nào trên tay bỗng xuất hiện xâu chuỗi hạt màu nâu. Đường như đối với bà bây giờ chỉ còn lần hạt và cầu nguyện. Ông Hoàng Hùng là người có thay đổi lớn nhất. Tóc ông bạc nhiều hơn, gương mặt gầy rạc và già hẳn đi.

Nghe như nuốt từng lời của bác sĩ, đau buốt tận trái tim, ông nhìn bác sĩ, nói như cầu xin:

- Bác sĩ! Lẽ nào một chàng trai trẻ như thế lại sống cả cuộc đời ở trên giường mà không biết chút gì... mãi mãi như vậy sao bác sĩ? Xin hãy hiểu lòng người làm cha này, xin cứu giúp tận tình hơn nữa...

- Tôi hiểu lòng của bác.

Vị bác sĩ đặt một tay lên vai ông Hoàng Hùng rồi buông thõng xuống, lắc đầu buồn bã:

- Tôi xin lỗi bác! Năng lực của tôi có giới hạn... y học cũng có giới hạn. Thật sự chỉ có thể làm đến như thế... Hết cách rồi... Giờ chỉ còn hy vọng điều kỳ diệu xảy đến thôi.

- Điều kỳ diệu... Tìm ở đâu ra điều kỳ diệu, phải làm thế nào mới có được điều kỳ diệu... bác sĩ nói rõ hơn đi.

- Theo sự hiểu biết của chúng tôi... thực tế vẫn có những trường hợp bệnh nhân trong tiên liệu sẽ hôn mê suốt đời, nhưng một vài năm sau bỗng tỉnh lại... phục hồi như cũ.. Đó chính là điều kỳ diệu.

Bác sĩ nói xong, cúi đầu chào ông Hoàng Hùng rồi lặng lẽ bước đi.

Điều kỳ diệu! Nghe sao mà mong manh đến thế... nghe sao mà chẳng thấy bển bờ, chẳng thấy gì cả, chẳng có chỗ để bám víu... lấy gì mà hy vọng... lấy gì

mà tin rằng điều kỳ diệu rồi sẽ đến với Hoàng Nhân, rằng một ngày nào đó Hoàng Nhân sẽ tỉnh lại... hay sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại.

Một tháng sau, Hoàng Nhân được phép xuất viện trở về nhà. Từ quá nhiều biến cố đau thương dường như không còn tìm thấy nụ cười trên môi của mọi người. Tất cả đều trở nên lặng lẽ, lặng lẽ như chốn không người rồi thời gian cũng lặng lẽ trôi, trôi khẽ khàng trên những nỗi đau âm thầm.

Bà Đào sau cùng đã chịu nghe lời anh trai dẫn dắt hai con trở về nguồn cội, cũng là để cho Quế Hương được tròn ước nguyện cận kề một bên chăm sóc cho Hoàng Nhân.

Tai họa thật là đáng sợ... cứ như một áng mây đen đui dày đặc phủ xuống cuộc đời quá ư tội nghiệp của Quế Hương.

Mấy hôm rồi Quế Hương ngã bệnh nhưng nàng không chịu đến bác sĩ. Bà Đào khuyên nhủ mãi Quế Hương mới chịu đi và thật bất ngờ khi bác sĩ tươi cười bảo với nàng:

- Cô không cảm thấy gì sao? Cô không có bệnh. Tất cả những triệu chứng này là do cô đã mang thai. Cô đã có thai. Chúc mừng cô.

Oan nghiệt chất chồng oan nghiệt. Từ phòng mạch của bác sĩ trở về, hai mẹ con đã ngồi bên nhau hàng giờ liền và không ai nói với ai một lời. Mãi lâu sau, Quế Hương mới ngược đôi mắt to tròn không chút cảm xúc lên nhìn mẹ:

- Má! Má nói gì đi... Má bảo gì con cũng nghe mà. Con đường đã sai thì tất cả những gì trên con đường đó cũng đều sai. Má cứ nói ra những gì má nghĩ.

Bà Đào đưa mắt nhìn con gái mà đau đớn đến muốn xé toạc lòng ra.

- Má có thể hiểu... hai đứa yêu thương nhau thì tất nhiên là phải như thế. Nhưng con và Hoàng Nhân... thật là không còn nỗi đau nào hơn thế nữa... má biết con đau lắm... Má chỉ có thể trách ông trời đã rất nhẫn tâm với con, giày vò con đến tận cùng. Má cũng không thể gánh vác hay chia sẻ được gì với con...

- Má! Đến bây giờ con vẫn không sao... So với Hoàng Nhân, con chẳng phải rất tốt hay sao... Con vẫn lành lặn, vẫn sống, có thể sống đó chính là điều tốt đẹp mà ông trời ban cho chúng ta. Con không có gì để trách hay oán hận... Con cũng biết, cái thai mà con đang mang là không thể giữ được.

- Phải! Không thể giữ được. Ngày mai chúng ta sẽ đi giải quyết.

Quế Hương gật đầu buồn bã về phó mặc tất cả.

- Con hiểu rồi.

Bà Mỹ Liên từ trên lầu đi xuống vô tình nghe được câu chuyện của hai mẹ con bà Đào. Bà đi nhanh tới nhìn Quế Hương hỏi:

- Con nói sao? Con có thai à?

Quế Hương im lặng. Bà Đào thở ra:

- Chị ngồi xuống đi... Cũng không ngờ lại có thêm chuyện này... Sẽ phải bỏ đi thôi, chị à.

- Không bỏ! Không bỏ! Đó chính là trời thương. Đó chính là trời ban. Đó chính thật là trời bù đắp.

Bà Mỹ Liên vui mừng khác lạ. Bà ngồi xuống ghé quay sang bà Đào, vẫn một niềm vui khó hiểu bùng sáng trên gương mặt:

- Như vậy là Hoàng Nhân có con để nối dõi rồi... Cảm tạ trời! Cảm tạ trời đã xoa dịu nỗi đau của chúng ta.

- Chị nói gì vậy?

Bà Đào nhăn nhó:

- Chị không thấy rằng chuyện này là không thể được hay sao chị Hai?

- Bích Đào à...

Bà Mỹ Liên nắm tay bà Đào, nét mặt trầm ngâm:

- Quá nhiều sự việc đột ngột khiến cho anh chị chưa kịp nói ra chuyện này. Có một sự thật, có một sự thật được che giấu từ rất lâu rồi. Có lẽ đã đến lúc để phơi bày sự thật này. Nhưng trước khi nói, chị xin lỗi em... xin lỗi em, vì chính chị... chính sự ích kỷ nhỏ nhen của chị đã làm nên cuộc đời nhiều đau khổ của em.

Bà Mỹ Liên nghẹn ngào. Bà Đào cũng hết sức buồn khổ:

- Thôi mà chị, đừng day dứt nữa. Chuyện đã qua rồi.

- Hãy để chị kể! Hãy để chị sám hối cùng em! Khi xưa, em bỏ nhà đi theo Dương Thành, mẹ giận em lắm nên cứ khăng khăng không nhìn nhận. Thật ra, mẹ không giận đến vậy. Tất cả là do chị, chị nói vào nói ra gây cho em những điều bất lợi. Nghe em mang thai, mẹ có bảo chị ngấm ngấm giúp đỡ em. Nhưng vì lòng ích kỷ hẹp hòi xấu xa nên chị đã không giúp đỡ mà còn ám hại em. Chính chị đã xúi giục mẹ đuổi em đi. Chị đã nói dối với mẹ, Dương Thành là một tay cờ bạc nghiện ngập nếu chấp nhận dượng ấy, họ Phạm sẽ tai tiếng và không chừng còn táng gia bại sản. Mẹ vốn là người rất trọng sĩ diện nên nghe

chị nói đã rất sợ hãi. Thế là mặc cho anh Hai hết lời khuyên can năn nỉ, mẹ vẫn cứng rắn đuổi em đi. Thật sự, chị không ngờ em và dượng ấy lại bỏ đi biệt tích như vậy. Xin hãy tha thứ... xin hãy tha thứ cho chị... Chị là một kẻ độc ác tham lam... chị muốn được cả gia tài của họ Phạm nên đã mất hết tính người.

Bà Đào im lặng dường như đã quá đau nên có thêm nỗi đau bà cũng không còn cảm thấy đau nữa. Quế Hương ngồi nghe tất cả sự thật đau lòng về mẹ, cũng giữ nguyên sự im lặng không thốt lời nào.

- Em tha lỗi cho chị. Nếu như chị thấy có lỗi thì em tha lỗi cho chị. Thôi, chị đừng vì chuyện đó mà buồn nữa... Em cũng đã trở về nhà rồi. Đừng nhắc nữa nghe chị.

Bà Mỹ Liên rơi nước mắt:

- Cảm ơn em. Hy vọng mẹ ở dưới tuổi vàng cũng sẽ tha thứ cho chị. Còn một sự thật khác nữa. Đó là việc Hoàng Nhân và Quế Hương, hai đứa nó không có liên quan huyết thống gì với nhau.

- Chị nói sao? Chị nói vậy là Quế Hương và Hoàng Nhân không phải là anh em?

Bà Đào dựng cả người lên, Quế Hương cũng vậy. Bà Mỹ Liên thở dài:

- Đúng như vậy! Bích Đào hẳn vẫn còn nhớ mấy mươi năm trước, chị lần đầu có thai và sinh non?

- Nhớ! Em vẫn nhớ! Đứa nhỏ đó chẳng phải là Hoàng Nhân sao?

- Đứa nhỏ sanh non vừa ra đời đã chết... Trong lúc chị đang tuyệt vọng thì trong bệnh viện có người đàn bà nghèo trốn viện bỏ đứa con lại. Và nghiêm nhiên chị đã có Hoàng Nhân. Đứa bé trai ngày ấy mà mọi người vui mừng tưởng do chị sinh ra chính là Hoàng Nhân không chút huyết thống nào với họ Phạm cả. Thật là một tấn tuồng bịp bợm. Nếu như chị không cố che giấu sự thật này thì Hoàng Nhân đâu có bị như thế, thì mọi chuyện giờ đây chắc đã tốt đẹp lắm rồi.

Không thể nào ngờ nổi! Thật không thể nào ngờ nổi! Bà Đào sôi sục lửa ở trong lòng... Dù bà không muốn nhưng sao cơn giận cứ đến phùng phùng, bà nói như hét lên:

- Anh Hai có biết chuyện này hay không? Có biết hay không?

- Anh biết!

Ông Hoàng Hùng cũng từ trên lầu bước xuống.

- Anh biết... Và anh đã để mặc cô ấy muốn làm gì thì làm. Và lại, Hoàng Nhân cũng là một đứa trẻ kháu khỉnh... Anh đã yêu thương nó như con ruột.

- Cả hai người đều biết, tại sao lúc đó anh chị không kéo Hoàng Nhân lại để nói ra bí mật này chứ? Tại sao không ai nói? Tại sao lại để cho nó chạy đi trong đau khổ như vậy? Giữa lúc dầu sôi lửa bỏng như thế, giữa lúc lẽ ra phải nói mà vẫn im lặng là nghĩa làm sao? Nghĩa làm sao? Anh Hai! Chị Hai! Em thất vọng quá! Em đau lòng quá! Cho dù không phải máu mủ ruột rà... nhưng anh chị đã nuôi thằng bé mấy mươi năm... Giờ nhìn nó như thế, anh chị còn lời nào mà biện minh nữa?

Chưa bao giờ có ai thấy bà Đào lại phần nộ nói không dừng đến như vậy. Ông Hoàng Hùng ôm lấy đầu ủ rũ:

- Tất cả diễn biến quá nhanh, nhanh đến độ anh không kịp phản ứng, không kịp nói... Anh xin lỗi em gái! Cậu xin lỗi cháu gái!

Nãy giờ chỉ có mỗi mình Quế Hương im lặng. Bao nhiêu là thứ hỗn độn ở trong lòng nàng, nàng thấy mình như rơi xuống dòng nước chảy xiết cứ chốc lát lại trôi lên rồi lại chìm xuống. Mọi thứ thật mơ hồ, thật mộng lung và dường như nàng đang sắp tan vào trong trời đất. Nàng tuôn dài nước mắt trên gương mặt vô hồn... Rồi đột nhiên nàng phá ra cười ngất ngư, cười điên dại, nước mắt nàng rơi rơi, trái tim nàng tan nát, tan nát chẳng còn gì!

Mùa mưa đến rồi mùa mưa qua đi, chẳng ai hay biết cũng chẳng ai ngó ngang tới. Sớm nay đông đã về. Tiết trời lạnh lẽo, bầu trời trong xanh. Thế gian như chưa bao giờ đẹp đến vậy.

Ngày tháng qua đi. Thai nhi trong bụng Quế Hương lớn dần lên trông thấy. Từ ngày biết Hoàng Nhân và Quế Hương không cùng huyết thống, mọi người như trút đi được một gánh nặng dù chưa nguôi buồn bã.

Bây giờ, điều mà mọi người ngày đêm mong ngóng đó là trông chờ đến ngày Quế Hương khai hoa nở nhụy... Chờ đợi là phải thôi! Tất cả họ vì quá yêu thương Hoàng Nhân nên đặt hết hoài vọng vào đứa bé sắp ra đời... Có thể gương mặt của nó sẽ giống Hoàng Nhân như đúc... Đôi mắt của nó, đôi môi của nó, thân thể cường tráng của nó, tánh tình hiền lành của nó... tất cả tất cả sẽ bỏ khuyết cho sự thiếu vắng Hoàng Nhân, sẽ như vàng dương xưa đi những ngày

tâm tôi, sẽ là một liều thuốc tuyệt vời làm vơi đi đau đớn, làm lành lặn vết thương trong tâm hồn.

Trời rét đậm! Quế Hương khoác vào người chiếc áo len rồi nhẹ nhàng di chuyển từ căn phòng của nàng sang căn phòng của Hoàng Nhân ở sát bên. Có ai đó đã vào căn phòng này trước nàng rồi, tất cả cửa sổ đã mở và lọ hoa ở trên bàn cũng đã được thay mới.

Ánh sáng tràn ngập gian phòng, cái lạnh hanh hao của mùa đông dìu dịu ở Sài Gòn làm cho người ta thấy dễ chịu sau những ngày quá nhiều mưa nắng. Hoàng Nhân nằm đó, gương mặt bình thản trong giấc ngủ, Quế Hương đến gần bên lặng nhìn anh rất lâu rồi đặt lên môi anh một nụ hôn tha thiết.

- Hoàng Nhân!

Quế Hương ngồi xuống ghé, tay đan chặt lấy tay Hoàng Nhân, giọng nàng nhẹ như cơn gió:

- Trời trở đông mấy hôm rồi, anh có lạnh không? Em vẫn luôn tin rằng rồi sẽ có một ngày gần đây anh tỉnh lại. Ngày ấy chắc là vui lắm... Chúng ta sẽ sống bên nhau suốt đời... không gì có thể ngăn cản được nữa. Anh có biết con của chúng ta là con trai đấy... Em nghĩ hoài nghĩ mãi cũng không biết nên chọn cái tên nào đặt cho con... Hoàng Tuấn, Hoàng Khang... Cái tên nào em cũng không vừa ý... có lẽ đối với em chỉ có cái tên Hoàng Nhân, tên đó là đẹp nhất. Vì vậy mà... em quyết định sẽ lấy tên của anh đặt cho con. Hằng ngày em sẽ luôn gọi... Hoàng Nhân - Hoàng Nhân... Em sẽ gọi như vậy, gọi mười năm, gọi hai mươi năm, gọi suốt đời, gọi cho đến khi nào anh nghe thấy, anh thức dậy với mẹ con em. Anh có biết không, em sẽ không để một cái tên nào khác xen vào cuộc đời em... Em sẽ mãi mãi ở bên anh cho dù ngày mai đất trời này có đổ sập xuống.

Quế Hương dừng lại đưa tay vuốt nhẹ gương mặt của Hoàng Nhân rồi nói tiếp:

- Cho dù thượng đế có muốn đày ải, có bắt chúng ta kiếp này không được trọn vẹn... thì xin hãy đợi em ở kiếp sau. Nhất định có kiếp sau mà! Nhất định phải trùng phùng ở kiếp sau! Những gì mất mát thương đau ở kiếp này, kiếp sau chúng ta sẽ đền bù cho nhau. Nhưng tốt nhất là... anh hãy nghe tất cả lời nói của em và mau mau tỉnh lại. Mau tỉnh lại với mẹ con em... Mau mau tỉnh lại để bông bế con với em. Em còn biết bao việc cần anh phụ giúp, cần anh gánh vác phụ em, cần anh làm lụng để nuôi mẹ con em nữa. Anh không được nằm đó hoài như vậy. Anh không nhớ em sao?

Quế Hương ngừng nói đưa tay chạm nước mắt. Rồi nàng cúi hôn bàn tay của Hoàng Nhân như muốn truyền tất cả tình cảm yêu thương sang qua anh. Tuy

Hoàng Nhân không biết gì nhưng Quế Hương cảm nhận được anh sẵn sàng thỏa thuận mọi ước hẹn của nàng... Anh đã nghe tất cả lời nói của nàng.

Quế Hương đã ở lại trong phòng Hoàng Nhân rất lâu. Nàng nhắc chuyện quá khứ, nàng kể chuyện hiện tại cho anh nghe. Nàng lúc khóc, lúc cười, lúc không cần lay gọi. Thế nhưng, Hoàng Nhân vẫn say ngủ, anh cứ nằm đó mặc cho thời gian trôi đi, mặc cho mỗi ngày rồi lại mỗi ngày tràn đầy hy vọng của Quế Hương lẳng lặng đi vào chôn tận cùng của ngày hôm nay bỗng trở thành ngày hôm qua, trở thành quá khứ. Anh vẫn nằm đó với hơi thở đều đều để cho mọi người còn có cái mà hy vọng... để cho mọi người còn có chỗ bám víu tin tưởng vào cái ngày điều kỳ diệu sẽ đến với không chỉ Hoàng Nhân mà tất cả mọi người. Ngày ấy chắc hẳn sẽ là ngày mà thượng đế đã bị rung động, đã thật sự cảm thương cho những trái tim biết đợi chờ và hy vọng. Vậy đó, có ai đó đã nói: “Niềm tin chính là sức mạnh biến điều không thể thành có thể”. Vậy đó, hãy luôn hy vọng, luôn tin và xin đừng từ bỏ... phía cuối đường hầm nhất định sẽ có thứ ánh sáng của niềm tin và hy vọng ấy... Nhất định sẽ có! Nhất định sẽ có!

- **C**hị Hai!

Vĩnh Tâm bước tới trước cửa phòng Quế Hương, nhìn vào tươi cười. Quế Hương nhìn ra bảo:

- Em vào đây!
- Chị đang đọc sách à?
- Phải! Nuôi một đứa trẻ không dễ dàng nên chị muốn có thêm kiến thức để nuôi con được tốt hơn.
- Chị đừng lo nhiều quá... còn có em nữa mà. Em sẽ nuôi phụ chị.
- Ừm! Chị tin là em sẽ phát huy vai trò làm cậu rất tốt!

Vĩnh Tâm ngồi xuống chiếc ghế đối diện nhìn Quế Hương rồi bỗng hỏi:

- Chị à! Chị có suy nghĩ cho tương lai không? Nếu như anh Hoàng Nhân cứ như thế không tỉnh lại...

Quế Hương đáp ngay không cần nghĩ ngợi:

- Thì chị cũng sẽ suốt đời ở bên anh ấy như thế này! Chị biết... chị cũng có thể hiểu được em lo lắng cho chị. Thật lòng chị, chị chỉ sợ mất anh ấy thôi, chứ

còn được ở bên anh, dù trong tình cảnh trở trêu chị cũng cảm thấy vui vẻ mãn nguyện. Huống hồ chi giữa chị và anh ấy đã có một đứa con... Hằng ngày chị sẽ vừa chăm sóc cho con vừa chăm sóc cho anh... Chị sẽ bền bỉ đến cùng chờ đợi anh ấy trở lại.

Chẳng hiểu sao nghe mấy lời khẳng khái của chị, Vĩnh Tâm lại thờ dài. Chị là một phụ nữ kiên định với tình yêu của mình... Còn anh Đặng Đức lại là một kẻ si tình quá mức. Chị thì sống và hy vọng một ngày anh Hoàng Nhân tỉnh lại... Còn anh Đặng Đức thì chờ mong có ngày chị sẽ nhìn đến anh ấy.

Vĩnh Tâm nghĩ ngợi, nắm hai bàn tay vào nhau xoa tới xoa lui một lúc rồi nói:

- Chị Hai! Em có điều này muốn nói với chị... Từ ngày anh Hoàng Nhân ra như thế... thì anh Đặng Đức lại nuôi trong lòng một hy vọng. Anh ấy hy vọng sẽ cùng với chị đi trên một con đường. Mấy hôm trước gặp em, hàn huyên một lúc mới hiểu được tâm tình của anh. Nghe anh nói, càng hiểu anh ấy nặng lòng với chị thế nào, em càng lo lắng. Em tội nghiệp cho anh quá!

- Chị cũng hiểu được tình cảm của Đặng Đức dành cho chị... Chị cũng đã nhiều lần nói rõ với anh ấy rồi, nhưng anh vẫn cố chấp, biết sao được. Đành nhờ vào thời gian... Thời gian trôi qua, khi anh ấy nguôi ngoai, khi có một cô gái xuất hiện bên cạnh anh thì mọi việc sẽ khác đi. Còn bây giờ, chị thật không biết nói gì nữa, bởi chị cũng đã rất rõ ràng với anh ấy rồi. Chị tuy mang ơn và quý trọng tình cảm đó, nhưng không thể đến với một người chỉ vì để trả ơn người ta... Thứ tình cảm đó sẽ không có một bến bờ, một cội rễ nào cả thì làm sao mà bền vững.

- Em hiểu lòng chị!

Vĩnh Tâm thoáng trầm ngâm rồi lại nói:

- Chị à! Ngày mai anh Đức sẽ đi Mỹ cùng đoàn họa sĩ Việt Nam sang đó để triển lãm tranh. Ngày mai không ai tiễn anh ấy, chị đi tiễn nhé?

- Sao lại là chị?

- Hãy ở phi trường khéo léo nói rõ một lần nữa đi chị, thật nhẫn tâm nhưng chị hãy dập tắt hy vọng của anh ấy đi. Dập tắt đi. Bởi vì không thể, nên tia hy vọng nào lóe lên, mình hãy dập tắt đi. Ngày mai chị đi nhé chị, mười giờ sáng mai ở sân bay.

Vĩnh Tâm nói xong đứng lên khỏi ghế:

- Em về phòng đây!

- Ngày mai chị sẽ đi!

Quế Hương nói, nhìn Vĩnh Tâm để lại một nụ cười rồi đi ra ngoài. Ngày mai sẽ phải nói gì đây? Nói gì để người khác cảm nhận mà không đau? Nói gì để người khác chấp nhận mà không thấy tan tác? Quế Hương lặng người suy nghĩ, nằng suy nghĩ mãi, sau cùng quyết định viết một lá thư... bởi chỉ có lá thư mới giúp nằng cạn ý cùng lời mà không gương ngai

Quế Hương ngồi vào bàn viết, nằng viết như trút cả tâm tình:

Đặng Đức!

Dòng chữ đầu tiên em viết cho anh là chúc anh một ngày mới tốt lành và một tương lai với nhiều hứa hẹn tốt đẹp.

Đã lâu rồi, từ sau quá nhiều chuyện buồn xảy ra, em và anh không còn thời gian trò chuyện tâm sự với nhau nhiều điều trong cuộc sống. Được biết ngày mai anh đi Mỹ em rất vui, vui vì em đã được nhìn thấy anh gạt hái những thành công trong sự nghiệp sau bao nỗ lực cố gắng. Hãy cố gắng và hãy thành công hơn nữa... Đừng hy vọng nữa. Em nghe Vĩnh Tâm nói và em xin anh đừng vì muốn mang đến cho em những điều tốt đẹp mà biến anh thành kẻ đau khổ. Em xin anh đừng đợi chờ một người không thể đến với anh được, đừng đợi chờ một giấc mơ mà mãi mãi không thể biến thành sự thật.

Em xin lỗi anh... em xin lỗi anh vì tất cả. Và hãy hiểu cho em, bởi em đã có Hoàng Nhân rồi, em sẽ sống thác cùng anh ấy. Em phải kiên gan đến cùng, chờ đợi một ngày anh ấy quay lại... Em sẽ bền bỉ với hạnh phúc của mình... Hướng hồ chi Hoàng Nhân lúc này cần có sự quan tâm lo lắng chăm sóc của em biết bao, anh ấy cần em và em cũng không thể sống thiếu anh ấy!

Thôi, anh lên đường bình an vui vẻ nhé! Từ bây giờ cho đến mãi mãi, chúng ta vẫn là những người anh em tốt. Cầu chúc tất cả chúng ta có đầy đủ nghị lực vượt qua sóng to biển lớn. Hẹn gặp lại anh.

Quế Hương.

Phi Trường Tân Sơn Nhất.

Sự xuất hiện đầy bất ngờ của Quế Hương đem lại cho Đặng Đức những niềm vui khôn tả. Đứng bên cạnh nhau giữa phi trường không phút giây tĩnh lặng, vậy

mà Quế Hương và Đặng Đức lại im lặng bên nhau rất lâu không nói một lời nào. Mãi cho đến khi một người bạn của Đức chạy đến báo:

- Đến giờ rồi đấy!

Nhìn người bạn chạy đến thông báo rồi chạy đi, Đặng Đức mỉm cười, xốc lại cái túi đeo trên vai:

- Em đến tiễn anh không nói lời nào sao? Nếu em sợ nói không hết trong lúc này thì chờ anh về nói nhé.

Quế Hương ngược nhìn Đặng Đức:

- Anh đã thành công... em thật sự vui mừng. Còn những gì muốn nói...

Quế Hương lấy từ trong bóp ra phong thư dán kín trao cho Đặng Đức:

- Những gì muốn nói em đã gửi gắm hết vào đây. Chúc anh vui vẻ!

Đặng Đức nắm chặt phong thư trong tay, mỉm cười:

- Cảm ơn em! Tuy anh chưa đọc những gì em đã viết trong bức thư này... nhưng nhìn vào mắt em anh cũng đã hiểu được... Vĩnh viễn anh không thắng được Hoàng Nhân! Hãy yên lòng đi. Hãy làm tốt với sự lựa chọn của em. Em là một cô gái thật tuyệt vời. Trong ý nghĩ của anh, em không chỉ giàu nghị lực, can đảm mà còn có một trái tim nhân hậu, thánh thiện. Em phải thật hạnh phúc nhé! Phải thật hạnh phúc đấy!

Quế Hương không đáp lại, thay vào đó là gương mặt rạng rỡ chói ngời niềm tin của nàng. Đặng Đức nói thêm:

- Hãy cố lên! Mọi cố gắng của em rồi sẽ được đền bù.

Đặng Đức quay bước và chẳng mấy chốc đã mất hút giữa dòng người đông đúc.

Quế Hương đứng lại thêm một lúc rồi mới bước chậm chậm ra ngoài. Trong suốt quãng thời gian ngập đầy biến cố của cuộc đời, hôm nay là ngày đầu tiên Quế Hương tìm lại được sự thư thái trong tâm hồn. Ít ra, đến giờ phút này, có thể nói mọi thứ đã đi vào quỹ đạo của sự tốt đẹp. Đặng Đức đã tốt đẹp, Vĩnh Tâm rồi cũng sẽ tốt đẹp. Mẹ của nàng sau những năm tháng gian truân cũng đã được tốt đẹp. Nàng, Hoàng Nhân và đứa con sắp chào đời, tuy không gọi là trọn vẹn nhưng đối với nàng như vậy là tốt rồi, còn được sống bên nhau là tốt rồi.

Thật cảm ơn Trời! Cảm ơn từ trong những khắc nghiệt mọi thứ đã trở nên nhẹ nhàng hơn, dễ đón nhận hơn... Cảm ơn Trời đã thương xót, cứu giúp! Cảm ơn Trời đã rộng lượng, bao dung!

Phong thái ung dung, đầu ngẩng cao, gương mặt đẹp rực lên trong nắng gió nhân nhật ở phi trường, Quế Hương vừa bước đi vừa nghĩ ngợi. Sau những nỗi đau, nàng thấy mình trưởng thành hơn, lớn hẳn lên và nhiều niềm tin hơn... Vì thế mà cho dù chỉ còn một giây cũng không được bỏ cuộc... Cho dù chỉ còn một giây cũng tràn đầy hy vọng và tin tưởng.

“Hoàng Nhân! Anh cũng hãy giống như em nhé... không được bỏ cuộc đâu anh nhé. Anh nhất định phải trở về với mẹ con em thôi. Nhất định anh sẽ trở về”.

Quế Hương nói vang vang ở trong đầu. Một chiếc máy bay to lớn vừa lao vút lên bầu trời, Quế Hương đưa mắt nhìn theo:

- Đặng Đức! Anh đi bình an. Em tin rằng rồi anh sẽ gặp được một cô gái tốt hơn em rất nhiều lần!

Ang mây đen dày đặc rồi cũng dần tan để nhường lại cho bầu trời những ngày nắng đẹp rực rỡ.

Và có vẻ như đã lâu lắm rồi ngôi nhà này, tất cả mọi người mới thấy lại không khí của lễ hội vui vẻ. Những gương mặt tươi tắn sau bao ngày héo úa, tiếng cười nói rộn ràng, mọi người háo hức chào đón Quế Hương và thiên thần nhỏ bé từ nhà bảo sanh trở về.

- Về đến rồi kìa!

- Về đến rồi!

Ai nấy đứng ngòai không yên, lao xao, rồi bước vội ra ngoài khi chiếc du lịch màu trắng đỗ xích lại giữa sân. Bà Đào bỗng thiên thần nhỏ đang ngủ ngon lành trên tay bước vào nhà tươi cười:

- Mọi người xem nè. Giống Hoàng Nhân như đúc... thằng bé giống cha không sót chỗ nào.

Ai cũng tùm lại chỗ bà Đào, Quế Hương mỉm cười đi luôn vào căn phòng của Hoàng Nhân, đứng lặng nhìn anh, đưa tay vuốt nhẹ lên mặt anh, rất lâu mới lên tiếng:

- Có mấy ngày thôi mà em nhớ anh quá. Chắc anh cũng biết hôm nay mẹ con em về phải không... Mong lắm không? Nhớ lắm không... Em biết anh vắng em anh cũng nhớ mà!

Quế Hương cúi hôn lên đôi môi của Hoàng Nhân rồi lại nói:

- Dậy đi! Đã đến lúc anh phải dậy rồi, dậy để chăm sóc bông bé con phụ em. Anh dậy mà xem thiên thần nhỏ của chúng ta kháu khỉnh đáng yêu như thế nào. Dậy mà làm bố cho tốt thì sau này con trai mới yêu thương gắn bó với anh chứ... Nãy giờ có nghe em nói gì không? Nếu nghe hết thì nhất định phải trở dậy... Đau đớn đến mấy, khó khăn đến mấy, nặng nề đến mấy cũng phải trở dậy... Con không thể thiếu cha, anh có hiểu không... Sau này, anh còn phải tập xe đạp cho con, chơi bóng với con nữa... Mấy thứ đó em không dạy được đâu. Vì thế mà dậy đi, nằm bấy lâu đủ rồi, dậy đi anh nhé! Dậy đi! Anh còn không mau dậy em sẽ giận anh thật đó.

Chẳng hiểu từ lúc nào mọi người kéo đến đứng chật cả cửa ra vào và tất cả đều đã nghe Quế Hương nói, tất cả đều đau lòng chết lặng. Giữa lúc lắng đọng ấy, chợt thiên thần bé nhỏ cất tiếng khóc lên, tiếng khóc con trẻ như phá tan không gian tĩnh lặng, tiếng khóc dâng tràn một sức sống mới kỳ lạ làm xao động bao trái tim.

Quế Hương quay lại, nàng bước tới bông con từ trên tay của mẹ nàng rồi mang thằng bé đến đặt lên ngực Hoàng Nhân. Thằng bé vẫn khóc, Quế Hương nâng một cánh tay của Hoàng Nhân lên đặt vòng ngang người thằng bé. Đột nhiên thằng bé hừ hừ vài tiếng rồi im bật không khóc nữa ai cũng xúc động nhòa lệ. Quế Hương nghẹn ngào nức lên:

- Anh có cảm nhận gì không... Anh có biết vòng tay che chở của anh đã khiến cho con an lòng biết bao. Anh ơi anh dậy đi! Dậy đi... Em và con đã về rồi. Anh dậy đi!

Nước mắt ràn rụa, Quế Hương khóc. Trong khoảng thời gian vụn vỡ bởi tiếng khóc trẻ thơ, trong khoảnh khắc đau đớn lòng và trong khoảnh khắc tận cùng của những đợi chờ, chờ đợi, thấp thỏm... đột nhiên Quế Hương nhìn thấy tâm thần bất động của Hoàng Nhân nảy nhẹ lên...

Còn chưa dám tin vào mắt mình thì Quế Hương đã nhìn thấy đôi mắt của Hoàng Nhân khẽ lay động... rồi bàn tay của anh trên thằng bé cũng lay động.

- Má ơi! Má ơi! Anh Nhân tỉnh rồi! Anh Nhân cử động rồi!

Mọi người nghe tiếng kêu của Quế Hương túa cả vào. Giờ thì ai cũng nhìn thấy cũng vui mừng. Ông Hoàng Hùng run rẩy:

- Phải rồi! Lay động rồi! Con trai tôi đã trở về rồi! Vĩnh Tâm! Mau gọi bác sĩ... gọi bác sĩ đến đi con!

Vĩnh Tâm chạy vội ra ngoài. Bà Mỹ Liên bước đến nắm lấy bàn tay của Hoàng Nhân, uất nghẹn:

- Mẹ đây Hoàng Nhân... Con có nghe tiếng của mẹ không Hoàng Nhân... Mọi người chờ đợi con từng ngày, từng ngày... Ai cũng kiên nhẫn chờ con trở về con có biết hay không?

Bà Đào bế cháu ngoại trên tay hết sức vui mừng:

- Ôi cháu ngoại quý của bà... Con giỏi lắm... Con đã đánh thức ba của con dậy được rồi... Con thật sự giỏi lắm.

Quê Hương cảm thấy nàng sung sướng như muốn bay lên mây, nàng níu lấy Hoàng Nhân, nhìn anh không chớp mắt:

- Tỉnh rồi! Anh nghe tiếng con và anh tỉnh rồi có phải không... Mở mắt ra đi anh... Cố gắng mở mắt ra đi. Em biết anh đã phải cố gắng lắm... không chừng đã phải chịu nhiều đau đớn... Nhưng em xin anh, hãy cố thêm một chút nữa...

Ở nơi sâu thẳm của tiềm thức, không hiểu Hoàng Nhân có nghe được gì không... mà chính ngay giây phút này đây, giây phút mà tưởng như ngừng thở của mọi người thân đang đứng bên giường của Hoàng Nhân, bao nhiêu đôi mắt đang tràn đầy hy vọng, niềm tin cho sự hồi sinh, cho sự trở lại của con người mà tất cả họ đều rất yêu quý. Thời gian bỗng trở nên già cỗi chậm chạp biết bao, căng thẳng cũng nhanh chóng biến thành ngọn roi quất mạnh vào thân thể rất rạt. Mọi người cùng chờ đợi, vậy mà đôi mắt của Hoàng Nhân cứ chớp liên hồi không mở ra được.

Vài giây trôi qua vậy mà cứ như hàng thế kỷ nào vừa trôi qua. Trong mớ hỗn độn không đầu không đuôi, trong những nhát cắt thoáng qua của quá khứ lần hiện tại cứ vùn vụt lướt trôi cùng với ý thức đang trở lại, Hoàng Nhân động đậy cả thân người càng lúc càng mạnh mẽ. Anh thấy mình như từ đáy biển sâu tắm tới đang cố gắng hết sức đề trời lên. Anh nghe tiếng ai gọi anh, anh nghe tiếng trẻ con khóc, anh thấy mình đang lạc lõng ở nơi nào đó mù xa tít và cần phải quay về. Anh nương theo tiếng gọi đó, anh nương theo tiếng khóc trẻ con đó, anh đau đớn tột cùng... Anh cố gắng, cố gắng hết sức và rồi trong cuộc chiến quyết liệt để có thể quay trở lại với cuộc sống... Hoàng Nhân đã làm được. Anh mở bừng đôi mắt ra để cho tất cả mọi người sung sướng bật khóc nức nở.

- Ôi! Con ơi!

Bà Mỹ Liên đổ gục vào ông Hoàng Hùng. Ông đỡ lấy vợ, nhìn con trai, tươi cười:

- Vậy là sống rồi! Sống rồi! Cảm ơn Trời! Trời ơi, con cảm ơn Trời!

Quê Hương chết lặng nước mắt tuôn như mưa. Nàng không dám làm gì hết bởi nàng sợ đôi mắt vừa mở ra đó, sự sống vừa trở lại đó sẽ chao nghiêng. Nàng

cứ đứng nhìn đăm đăm, nhìn đôi mắt bị chói ánh sáng đang nheo lại, nhìn cảm xúc đang dần hiện rõ trên gương mặt của Hoàng Nhân, nhìn cho đến khi đôi mắt đó tìm gặp đôi mắt nàng rồi từ trong đôi mắt chất chứa đầy nỗi niềm đó hai dòng lệ trong suốt chảy tràn ra.

Quế Hương ghen thối:

- Anh nhận ra em không?

- Quế Hương!

Hoàng Nhân gọi bằng chất giọng rất yếu và khản đặc. Quế Hương đỏ ập xuống ôm lấy Hoàng Nhân nức nở:

- Anh về rồi! Anh về thật rồi! Anh đã trở về với mẹ con em rồi!

Bác sĩ đến này giờ đứng ở phía sau chứng kiến tất cả. Đợi cho những cảm xúc lắng dịu rồi ông mới bước đến kiểm tra cho Hoàng Nhân. Lát sau, ông quay lại nhìn mọi người, hân hoan nói:

- Thật là kỳ diệu! Cậu ấy đã hồi phục hoàn toàn... Xin chúc mừng gia đình!

Mọi người đưa tiễn bác sĩ ra ngoài. Bà Đào trao con lại cho Quế Hương rồi cũng ra ngoài. Quế Hương bồng con trai đặt lên ngực Hoàng Nhân trong sự ngạc nhiên tốt cùng của Hoàng Nhân. Nàng mỉm cười chậm rãi ngồi xuống bên cạnh anh rồi ngả đầu nằm một bên vai anh, dịu dàng bảo:

- Anh đã làm cha rồi!

Hoàng Nhân tuy chưa hiểu hết mọi việc như thế nào nhưng anh cảm nhận mọi thứ đang đến với anh hết sức ngọt ngào và dịu êm không cần biết cũng không cần hiểu. Giây phút này, lúc này, không cần gì cả... Chỉ cần thực tại thôi... Đó là sau một giấc ngủ dài tỉnh dậy, cái mà ta đang có là một gia đình... Một gia đình thật sự chứ không phải là một giấc mơ.

Hoàng Nhân một tay ôm con, một tay ôm Quế Hương, lòng tràn ngập cảm xúc, thứ cảm xúc nồng say choáng ngợp của một người chạm tay vào hạnh phúc... Phải! Đây chính là hạnh phúc!

Hoàng Nhân thì thầm:

- Quế Hương! Có những điều trong cuộc đời không thể nào giải thích nổi... Cũng có những điều trong cuộc đời không thể không nói ra... Đó là tình yêu anh dành cho em... Tất cả... Tất cả... Bởi vì anh yêu em!

Và họ đã có những tháng ngày thật hạnh phúc bên nhau. Thời gian cứ thế mà trôi đi. Vậy đó, tình yêu đâu chỉ là buồn hay vui mà tình yêu thật sự đã mang đến cho con người biết bao điều kỳ diệu! Tình yêu chính là sự cho đi và nhận lại... Bởi vì anh yêu em... Bởi vì chúng ta yêu nhau...

Hết.